

Dániel könyve – Hetvenes szám

Az Ősi Kőtábláktól a Mai Felelősségekig: A Szövetség Útjának Feltárása

Jeff Pippenger

2024-02-03

Amikor az Úr szövetségre lépett az ősi Izráellel, két kőtáblát adott a szövetségi kapcsolat alapjául és jelképéül. A két tábla egyúttal meghatározta az ősi Izráel felelősségét is arra nézve, hogy a két tábla élő bizonyágtételét tárja a világ elé. Amikor az Úr szövetségre lépett a mai Izráellel, két kőtáblát adott a szövetségi kapcsolat alapjául és jelképéül. A két tábla egyúttal az ő felelősségüket is meghatározta arra nézve, hogy mind a négy tábla élő bizonyágtételét tárják a világ elé.

A két kőtáblát a szó szerinti ókori Izráelnek adatott közvetlenül azután, hogy Isten kiszabadította őket az egyiptomi szolgaság szó szerinti rabságából, és átvezette őket a Vörös-tengeren való átkelés csalódásán. Az az időszak, amely alatt a szó szerinti ókori Izráel szolgaságban volt, a próféciában pontosan négyszázharminc évként lett megjelölve, és a szolgaság ideje alatt a szó szerinti ókori Izráel elfelejtette, és megszűnt megtartani, a hetedik napi szombatot.

A két kőtábla a lelki modern Izráelnek közvetlenül azután adatott, hogy Isten kiszabadította őket a katolikus szolgaság lelki rabságából, és átvezette őket az 1844-es nagy csalódáson. Azt az időszakot, amely alatt a lelki modern Izráel szolgaságban volt, a prófécia kifejezetten ezerkétszázhatvan évként jelölte meg, és e szolgaság idején a lelki modern Izráel elfeledkezett a hetedik napi szombatról, és megszűnt megtartani azt.

Éppen abban a történelmi pillanatban, amikor Isten átadta Mózesnek a két kőtáblát, hogy elvigye azokat az ősi Izráelhez, testvére, Áron egy aranyborjú képmását készítette. A Tízparancsolat két kőtáblája tanúsítja, hogy Isten féltőn szerető Isten, és féltő szeretete különösen a bálványimádás ellen nyilvánul meg; és miközben Mózes alászállt a hegyről, az ősi Izráel mezítenül táncolt egy aranyképmás körül, amelyet az készített, akit Isten szószólójául választott.

Mózes pedig elmondta Áronnak az Úr minden beszédét, aki őt elküldte, és mindazokat a jeleket, amelyeket megparancsolt neki. És elment Mózes és Áron, és egybegyűjtötték Izráel fiainak minden véneit. És Áron elmondta mindazokat a beszédeket, amelyeket az Úr Mózesnek mondott, és véghezvitte a jeleket a nép szeme láttára. 2Mózes 4:28–30.

Annak a prófétának a testvére, aki az ősi Izraelt vezette a szövetségtörténet ama időszakában, amikor a két szövetségtábla adatott, a féltékenység bálványképeinek lázadásában volt a vezető. Annak a prófétanőnek a férje, aki a modern Izraelt vezette a szövetségtörténet ama időszakában, amikor a két szövetségtábla adatott, az 1863-as lázadásban volt a vezető, és 1863 az adventizmus első nemzedékét úgy jelöli meg, mint amely a féltékenység képmásaként van ábrázolva, az oltár kapujának bejáratához helyezve.

És monda nékem: Embernek fia, emeld fel most szemeidet észak felé. Erre felemelém szemeimet észak felé, és ímé, az oltár kapujának bejáratánál, északra, ott volt a féltékenységnek ez a bálványa. Ezékiel 8:5.

Az „oltár” Krisztus jelképe.

„Annak a veszélyében vagyunk, hogy összekeverjük a szentet a közönséggel. Az Istentől származó szent tüzet kell felhasználnunk erőfeszítéseinkben. Az igazi oltár Krisztus; az igazi tűz a Szentlélek. Ez a mi ihletésünk. Az ember csak annyiban biztonságos tanácsadó, amennyiben a Szentlélek vezeti és irányítja. Ha elfordulunk Istentől és az Ő választottaitól, hogy idegen oltároknál tudakozódjunk, cselekedeteink szerint kapunk választ.” Selected Messages, 3. könyv, 300.

A „kapu” az egyház.

„Az alázatos, hívő lélek számára Isten földi háza a menny kapuja. A dicséret éneke, az imádság, a Krisztus képviselői által mondott szavak: ezek Isten rendelte eszközök arra, hogy népet készítsenek elő a mennyi gyülekezet számára, arra a magasabb imádatra, amelybe semmi tisztátalan nem léphet be.” Testimonies, 5. kötet, 491.

1863-ban a laodiceai adventizmus törvényesen bejegyzett egyházzá vált, és megszűnt mozgalom lenni. Ekkor „lépett be” az egyháztörténelembe. 1863-ban Krisztus egyháza jogi társulásra lépett az Egyesült Államok kormányával. Abban az évben egy hamisított táblázatot is bevezettek, hogy felváltsa Habakuk két szent tábláját. Amint a második tábla elkészült, a prófétai történelem értelmében az Áron által jelképezettek egy hamis képmást készítettek elő.

A második parancsolat a legkonkrétabb figyelmeztetés a bálványimádás és a képmások tisztelete ellen. Itt nyilatkoztatja ki Isten önmagát mint féltőn szerető Istent. Ugyancsak itt fejt ki azt az elvet, hogy az istenteleneken való ítéletet a harmadik és negyedik nemzedékig fenntartja. A Tízparancsolat Krisztus jellemének írásba foglalt mása.

Krisztus elutasításáért és az abból következő következményekért őket terhelte a felelősség. Egy nemzet bűne és egy nemzet romlása a vallási vezetőknek volt betudható.

„Nem ugyanazok a befolyások munkálkodnak a mi napjainkban is? Vajon az Úr szőlőskertjének munkásai közül nem sokan a zsidó vezetők nyomdokain járnak? Vajon a vallási tanítók nem fordítják el az embereket Isten Igéjének világos követelményeitől? Ahelyett, hogy Isten törvénye iránti engedelmisségre nevelnék őket, vajon nem a törvényszegésre nevelik őket? A gyülekezetek szószékeinek sokaságából azt tanítják a népnek, hogy Isten törvénye nem kötelező számukra. Az emberi hagyományokat, rendelkezéseket és szokásokat felmagasztalják. A gőgöt és az önelégültséget, Isten ajándékai miatt, táplálják, miközben Isten igényeit semmibe veszik.

„Amikor az emberek félreteszik Isten törvényét, nem tudják, mit cselekszenek. Isten törvénye az Ő jellemének másolata. Megtestesíti országának alapelveit. Aki nem hajlandó elfogadni ezeket az alapelveket, az önmagát azon csatornán kívül helyezi, amelyben Isten áldásai áradnak.” Krisztus példázata, 305.

Krisztus jelleme az Ő képmása, és ahhoz az is hozzátartozik, hogy féltőn szerető Isten. Isten féltő szeretete Krisztusban nyilvánult meg, amikor kétszer megtisztította a templomot. A templom első megtisztításakor a tanítványok, akik tanúi voltak e tettnek, akkor emlékeztek meg arról, hogy az

Írások Isten féltő szeretetére utalnak.

Közel volt a zsidók paskája, és Jézus felment Jeruzsálembe. És a templomban talált ökr-, juh- és galambárosokat, valamint pénzváltókat, amint ott ültek. És miután kis kötelekből ostort készített, mindnyájukat kiűzte a templomból, a juhokat és az ökröket is; a pénzváltók pénzét pedig kiszórta, asztalaikat felborította; és a galambárosoknak ezt mondta: Vigyétek el ezeket innen; ne tegyétek az én Atyám házáat kalmárság házává. Tanítványai pedig visszaemlékeztek arra, hogy meg van írva: A te házad iránti féltő szeretet emészt engem. János 2:13–17.

A Szentírásban mind a héberben, mind a görögben a „buzgó” jelentésű szó egyúttal azt is jelenti: „féltékeny”. Ugyanaz a szó. Amikor Krisztus megtisztította a templomot, Isten féltő szeretetét nyilvánította ki, amely Isten jellemének ama tulajdonsága, amely a második parancsolatban azonosíttatik, és különösképpen a bálványimádás ellen nyilvánul meg. Amikor Mózes a két kőtáblával lejött a hegyről, és megértette, mit tett Áron, és mit művelt a nép, összetörte a két táblát. A két tábla a féltő szeretet valódi képe volt, mert olyan fizikai ábrázolások voltak, amelyek Istent mint féltőn szerető Istent azonosították. Amikor Mózes összetörte a két táblát, éppen azt a féltő szeretetet nyilvánította ki, amely a második parancsolatban azonosíttatik.

És Mózes megfordult, és lejött a hegyről; és a bizonyág két táblája a kezében volt: a táblák mindkét oldalukon meg voltak írva; az egyik oldalukon is, a másik oldalukon is írva voltak. A táblák pedig Isten művei voltak, és az írás Isten írása volt, a táblákba vésve. Amikor Józsué meghallotta a nép zaját, amint kiáltoztak, ezt mondta Mózesnek: Harci zaj van a táborban. Ő pedig így felelt: Nem a győztesek diadalkiáltásának szava ez, sem nem a legyőzöttek jajkiáltásának szava; hanem éneklők hangját hallok. És lőn, hogy amint közeledett a táborhoz, meglátta a borjút és a táncot; és Mózes haragja felgerjedt, és a táblákat kivetette kezéből, és összetörte azokat a hegy alatt. 2Mózes 32:15–19.

A két kőtábla Isten jellemének bizonyága volt. Isten jelleme az a képmás, amelynek Krisztus igazsága által kell kialakulnia az emberekben. A két kőtábla a féltékenység igaz képmása, és Áron a féltékenység hamis képmását készítette el éppen abban az időben, amikor a féltékenység igaz képmása átadatott az ősi Izráelnek. Azok, akikben Krisztus formáltatik ki, az Ő képmását és igazságának palástját viselik, Áron ünneplői azonban mezítelenül táncoltak, mert laodiceaiak voltak. A laodiceaiak „nyomorultak, nyavalyások, szegények, vakok és mezítelenek.”

És amikor Mózes látta, hogy a nép mezítelen volt; (mert Áron mezítelenné tette őket szegyenükre ellenségeik előtt). 2Mózes 32:25.

1856-ban, hét évvel a hamisított ábra elkészítése előtt, James és Ellen White egyaránt azonosították, hogy a mozgalom átment a laodiceai állapotba. 1863-ban az adventizmus szellemileg éppoly „mezítelen” volt, mint amilyen az ókori Izráel szó szerint „mezítelen” volt, miközben a féltékenység hamis képmása körül táncoltak. Az a hamisítvány, amelyet Áron készített, aranyból készült bálvány volt, de egy borjú képmása, vagyis egy fenevadé. A fenevad képmása volt, és egyúttal a fenevadnak szánt képmás is. Az aranyborjú a fenevad képmása volt, de egyúttal azoknak az isteneknek is fel volt szentelve, akikről Áron jogtalanul azt állította, hogy kiszabadították Izráelt az egyiptomi szolgaságból.

És átvette azt a kezükből, vésőszerszámmal formálta meg, miután öntött borjút készített belőle; és ezt mondták: Ezek a te isteneid, ó Izráel, akik felhoztak téged Egyiptom földjéről. Amikor Áron ezt látta, oltárt épített eléje; majd Áron kihirdette, és ezt mondta: Holnap az Úr ünnepe lesz. És másnap korán felkeltek, égőáldozatokat mutattak be, és hálaáldozatokat vittek; a nép pedig leült enni és inni, azután felkelt játszani. 2Mózes 32:4–6.

Az aranyborjú egy fenevad képmása volt, de hamis isteneknek szentelték, ezért egyúttal a fenevad képmása (áldozata) is volt. A képmás aranyból készült, amely Babilon jelképe, és borjú volt, amely a szentélyszolgálatban az áldozat legmagasabb formája. Egyiptom isteneinek szentelték. A titokzatos Babilon (mert minden prófétai bizonyoságtétel a világ végére mutat) egy asszonyból áll, aki egy fenevadon ül. A fenevad, amelyen az asszony ül, az Egyesült Nemzetek Szervezete (tíz király), és a sárkány, az ateizmus és Egyiptom jelképe. Maga az asszony Isten igaz egyházának hamisítványa. Az aranyborjú, amelyet Áron Egyiptom isteneinek szentelt, előképe volt a Jelenések könyve tizenhetedik fejezetében szereplő nagy paráznának, aki Babilon (arany), egy fenevadon (Egyiptom) ülve, valamint egy hamis egyházat (borjú) jelképez.

Ugyanakkor Áron oltárt épített, amely — amint az imént meghatároztuk — Krisztust, az igaz oltárt jelképezi. Ezután a hamis istentisztelet rendszerét vezette be, mert kihirdette, hogy másnap ünnepet tartanak az Úrnak. Áron aranyborja a fenevad „képmása” volt, „a” fenevadé és „a” fenevadnak, és egy hamis Krisztus „előtt” állították fel, valamint elkülönítettek egy napot, hogy megünnepeljék hamis istentiszteleti rendszerét.

Az Egyesült Államok az a hatalom, amely felállítja a fenevad képmását, majd arra kényszeríti a világot, hogy kövesse annak példáját. Az Egyesült Államoknak hatalma van arra, hogy ezt az imádati rendszert a világra kényszerítse, és ezt a fenevad színe előtt, „előtte” teszi.

És láttam egy másik fenevadat feljöni a földből; és annak két szarva volt, a Bárányéhoz hasonló, de úgy szólt, mint a sárkány. És gyakorolja az első fenevad minden hatalmát annak színe előtt, és azt cselekszi, hogy a föld és annak lakosai imádják az első fenevadat, amelynek halálos sebe meggyógyult. Jelenések 13:11, 12.

A bűn embere, aki a pápaság, a Jelenések tizenharmadik fejezetének tengerből feljövő fenevada. Amikor az Egyesült Államok sárkányként szól, a hamarosan bekövetkező vasárnaptörvény idején, akkor kezdi el arra kényszeríteni a világot, hogy a fenevad „előtt” állítson fel annak képmását. Az Egyesült Államok (a földből feljövő fenevad) előtt álló fenevad a pápaság (a tengerből feljövő fenevad). A pápaság hamis Krisztus, és Áron felállította aranyképmását egy hamis Krisztus előtt, mert Krisztus az igazi oltár. Áron ezután a hamis istentiszteleti rendszert is bevezette, amint azt az a kihirdetés jelképezi, hogy az ünnep másnap lesz. Az Egyesült Államok is hamis istentiszteleti rendszert kényszerít ki, és ez is egy hamis istentiszteleti nappal kapcsolatos.

Amikor Mózes lejött a hegyről, a küzdelem a féltékenység igaz és hamis képe között zajlott — Krisztus képe vagy Sátán képe között. A hamisítvány egy hamis Krisztusból (az oltár), egy hamis tapasztalatból (laodiceai), valamint az istentisztelet egy hamis napjából állt („holnap az Úr ünnepe lesz”). Az aranyborjú lázadása a hamarosan bekövetkező vasárnaptörvény lázadását jelképezi, de egyúttal a laodiceai adventizmus 1863-as lázadását is jelképezi.

1863-ban egy hamis táblát vezettek be, hogy elfedjék Miller álmának ékköveit, amint azok Habakuk két tábláján ábrázolva voltak. E két táblát azok a két kőtábla jelképezte előre, amelyeket Mózes a hegyen kapott. 1863-ban jogi kapcsolat jött létre az Amerikai Egyesült Államok kormányával, ily módon véget vetve a millerita mozgalomnak, és jogilag bejegyezve a laodiceai mozgalmat mint a Hetednapi Adventista egyházat. Ezt a kapcsolatot Áronnak a fenevad képmása szemléltette, amely prófétailag az Egyház és az Állam összekapcsolódásaként van meghatározva, ily módon előképezve azt, hogy a milleriták 1863-ban Egyház–Állam kapcsolatot hoztak létre, és egyúttal előképezve az Amerikai Egyesült Államokat is a hamarosan bekövetkező vasárnapi törvénynél.

Áron meztelenül táncoló bolondjai, akik Laodicea hamis tapasztalatát jelképezik, éppen olyanná lettek, amilyenné a millerita mozgalom vált 1856-ra. Az Áron táncoló bolondjai által ábrázolt lelki tapasztalat ellentétben állt Mózes tapasztalatával, aki Isten jellemének a bálványimádással szembeni féltő buzgóságát nyilvánította meg. A „tánc” a próféciaiban a megtévesztés jelképe, és Áron táncoló bolondjai azt a megtévesztést is jelképezték, amelyet az Egyesült Államok idéz elő, amikor arra kényszeríti a világot, hogy Nabukodonozor zenekarára „táncoljon”, miközben Tírusz paráznája énekli dalait.

1863-ban a laodiceai millerita mozgalom átalakult a jogilag bejegyzett laodiceai Hetednapi Adventista egyházzá. Amint azt korábbi cikkek azonosították, 1863-ban Jerikó újjáépült, mert Jerikó Laodicea jólétének jelképe, és Jeruzsálem városának hamisítványaként szolgál. 1863-ban egy hamis prófétai ábra bevezetése Áron, az aranyborjú és a táncoló bolondok történetének megismétlődését képviselte. A Vörös-tengeren való szabadulás történetét White testvérnő ismételtelen felhasználta a korai adventizmus történetének szemléltetésére, és ez az alkalmazás tökéletesen egybehangzik Mózes és Áron történetével a féltékenység képmása körüli küzdelemben.

1863-ban a laodiceai adventizmus első nemzedéke akkor kezdődött, amikor a féltékenység képe a kapuba (egyház), az oltár (Krisztus) elé helyeztetett. Ez az első nemzedék ezután „belépett” az utálatosságok egyre fokozódó történetébe.

És monda nékem: Embernek fia, emeld fel most a te szemeidet észak felé. Felemelém azért szemeimet észak felé, és ímé, az oltár kapujának bejáratánál, észak felől ez a féltékenység bálványa vala. Ezékiel 8:5.

E megfontolásokat a következő cikkben folytatjuk.

„Milyen az állapotunk ebben a félelmetes és ünnepélyes időben? Jaj, milyen gőg uralkodik az egyházban, mennyi képmutatás, mennyi csalárdság, milyen öltözködési vágy, könnyelműség és szórakozáskedvelés, milyen törekvés az elsőbbségre! Mindezek a bűnök elhomályosították az elmét, úgyhogy az örökkévaló dolgokat nem ismerték fel. Vajon ne kutassuk-e az Írásokat, hogy megtudjuk, hol állunk e világ történelmében? Vajon ne váljunk-e értelmessé azzal a munkával kapcsolatban, amely e jelen időben értünk meg végbe, és azzal az állással kapcsolatban, amelyet nekünk mint bűnösöknek el kell foglalnunk, miközben ez az engesztelő munka folyamatban van? Ha bármiféle gondunk van lelkünk üdvösségére, határozott változást

kell tennünk. Igaz bűnbánattal kell keresnünk az Urat; lelkünk mélységes töredelmével meg kell vallanunk bűneinket, hogy eltöröltessenek.”

„Nem maradhatunk tovább az elvarázsolt földön. Gyorsan közeledünk kegyelmi időnk lezárulásához. Kérdezze meg minden lélek: Hogyan állok Isten előtt? Nem tudjuk, milyen hamar kerülhetnek neveink Krisztus ajkára, és ügyeink végérvényesen eldőlhethetnek. Ó, mik lesznek ezek a döntések? Az igazak közé számíttatunk-e, vagy a gonoszok közé soroltatunk?”

„Keljen fel az egyház, és bánja meg Isten előtt elhajlásait. Ébredjenek fel az örök, és adjanak a trombitának határozott hangot. Ez határozott figyelmeztetés, amelyet hirdetniünk kell. Isten megparancsolja szolgálóinak: „Kiálts teljes torokból, ne kíméld; emeld fel szavadat, mint a trombita, és hirdesd népemnek vétkeiket, Jákób házának pedig bűneit” (Ézsaiás 58:1). Meg kell nyerni a nép figyelmét; ha ez nem történik meg, minden erőfeszítés hiábavaló; még ha egy angyal szállna is alá a mennyből, és szólna hozzájuk, szavai nem használnának többet, mintha a halál hideg fülébe beszélne.”

„Az egyháznak cselekvésre kell serkennie. Isten Lelke addig soha nem jöhet el, amíg ő el nem készíti az utat. Komoly szívvizsgálatnak kell lennie. Együttes, állhatatos imádságnak kell lennie, és hit által igényt kell tartani Isten ígéreteire. Nem a test zsákruhába öltöztetésének kell lennie, mint az ókorban, hanem a lélek mélységes megalázkodásának. A legelső okunk sincs az önelégültségre és az önfelmagasztlásra. Meg kell aláznunk magunkat Isten hatalmas keze alatt. Ő meg fog jelenni, hogy megvigasztalja és megáldja az igaz keresőket.” Selected Messages, 1. könyv, 125–126.